

1. Je kunt tegen dingen opzien als tegen een berg...

We begonnen daarnet de dienst met Psalm 121: 'Ik sla mijn ogen op en zie de hoge bergen aan. Waar komt mijn hulp vandaan?' En misschien is dat ook precies jouw ervaring, dat er dingen aankomen, waar je als een berg tegenop ziet. 'Ik zie de hoge bergen aan... Waar komt mijn hulp vandaan?' Je eindexamen misschien, of een grote opdracht in je werk. Of gewoon de nieuwe werkweek die voor je ligt. Of de toekomst, in deze onzekere wereld. Hoe moet het verder? En hoe moet het verder met jónú? Ook de Here Jezus zag er al een berg tegenop: tegen Zijn lijden en sterven. Tegen alles wat er zou gaan gebeuren. Hij wist dat het zou komen. Al eerder in dit hoofdstuk, in Lukas 9: 22, kondigt Hij het aan. Ik lees het voor: 'Hij zei: De Zoon des mensen moet veel lijden en verworpen worden door de oudsten, overpriesters en schriftgeleerden, en Hij moet gedood en op de derde dag opgewekt worden.'

Hier, in Lukas 9, is Jezus helemaal in het noorden, zelfs buiten Israël, in de buurt van de berg Hermon. Hij weet dat Hij naar Jeruzalem moet reizen, Hij weet dat daar het lijden wacht, dat daar Zijn kruisdood wacht. En het valt Hem zwaar, het is een vreselijk vooruitzicht.

En Jezus doet hier wat Hij zo vaak doet. Tegen de avond gaat Hij een berg op, om te bidden.

Waarschijnlijk is het de berg Hermon geweest (zie de foto).

Hoe weten we dat het avond was?

Dat blijkt uit het vervolg van het verhaal. De drie discipelen die met Jezus mee mogen, Petrus, Johannes en Jakobus worden moe en vallen in slaap. Als ze wakker worden en ze zien Jezus met Mozes en Elia, dan zegt Petrus: 'Meester, laten we drie tenten opzetten: voor U één, en voor

Mozes één, en voor Elia één.' Blijkbaar wil Petrus zorgen voor onderdak voor de nacht. En Lukas schrijft in vers 27, dat ze 'de volgende dag' weer de berg afdalen. Het is dus avond, en daar, boven op die berg, is het stil. De zon daalt in het westen. De hemel kleurt rood. En Jezus zit daar, geknield, en Hij bidt. Wat moet dat bijzonder zijn geweest voor die drie discipelen, Petrus, Jakobus en Johannes. We lezen verder nooit dat Jezus iemand meeneemt als Hij een berg op gaat om te bidden, maar hier wel. Blijkbaar weet Jezus dat er iets bijzonders gaat gebeuren. Die drie leerlingen, ze mogen er getuige van zijn, hoe Hij daar zit te bidden, ongetwijfeld óók voor hen. Zoals Jezus nú aan het bidden is, in de hemel, bij God, óók voor jou, óók voor u en mij. Hij pleit voor jou bij de Vader. Zie je Hem zitten, in gedachten, geknield voor jou...?

2. God geeft mensen die bemoedigen

En dan, tijdens dat gebed, gebeurt er iets. Vers 29: 'En het gebeurde terwijl Hij bad, dat de aanblik van Zijn gezicht veranderd werd en Zijn kleding blinkend wit werd.' Jezus gaat stralen, als de blinkende Morgenster. Het is Goddelijk licht dat Hij uitstraalt. Als die drie leerlingen óóit nog enige twijfel hebben gehad, dan kunnen ze er nu honderd procent zeker van zijn: Hij is Gods Zoon! De Redder van de wereld!

En opeens zijn er dan die twee mensen, Lukas vertelt het in vers 30 en 31: 'En zie, twee mannen spraken met Hem; het waren Mozes en Elia. Zij verschenen in heerlijkheid en spraken over Zijn heengaan, dat Hij zou volbrengen in Jeruzalem.'

Zie je dat? Zij verschenen 'in heerlijkheid'. Dat wil zeggen: ze hebben een 'verheerlijkt' lichaam, ze zijn al heel lang bij God, in de hemel, maar nu zijn ze weer even terug op aarde. Waarom? Om met Jezus te spreken 'over Zijn heengaan, dat Hij zou volbrengen in Jeruzalem.' Dat klinkt een beetje geheimzinnig,

wat bedoelt Lukas? Nou, in het Griekse origineel staat voor dat woord 'heengaan', 'Zijn heengaan', het woordje 'exodus'. Mozes en Elia spreken met Jezus over Zijn exodus, die Hij gaat 'volbrengen', of, beter vertaald, die Hij gaat 'vervullen' in Jeruzalem.

'Exodus' betekent letterlijk 'uittocht'. En dat woord 'exodus' is altijd verbonden met de uittocht van het volk Israël uit Egypte, onder leiding van... ja, van Mozes, die hier staat! In de nacht dat het Paaslam geslacht werd, mocht Israël wegtrekken uit de slavernij van Egypte. Die bevrijding wordt nog steeds elk jaar door het volk Israël herdacht en gevierd op het Paasfeest, het Pesachfeest. En nu gaat Jezus in Jeruzalem Zijn 'exodus' 'vervullen', staat er. Dus die 'exodus' van tóén, eeuwen geleden, onder leiding van Mozes, die krijgt nu in Jeruzalem zijn vervulling! Jezus zal op het

Paasfeest sterven, als het Lam van God. Dat is Zijn 'uittocht', Zijn 'exodus' uit deze wereld. Maar Hij zal ook opstaan uit de dood, en veertig dagen later naar de hemel varen, Zijn vérdere 'exodus', zijn verdere 'heengaan' uit deze wereld.

Zie je wat er hier gebeurt? Mozes, hij gaat hier de Messias bemoedigen! 'Here Jezus, ik mocht het volk Israël begeleiden uit de slavernij van Egypte, maar U gaat de exodus vervullen! U gaat de ménsheid bevrijden uit de slavernij van de zonde en van de dood! U gaat doen wat alleen de Zoon van God kan doen: U gaat mensen eeuwig leven schenken, ieder die in U gelooft!' En Elia, hij bevestigt het: 'Alle profeten hebben al over U gesproken, Here Jezus! Dat U zou komen om de échte bevrijding te brengen, de échte exodus!'

En Jezus, Hij gáát. Hij gaat de weg naar Jeruzalem. En daar, in Jeruzalem, op het Paasfeest, het feest van de exodus, stelt Hij het Heilig Avondmaal in. De maaltijd die wij zo met elkaar gaan vieren. De maaltijd waarbij wij denken aan de exodus van Jezus uit deze wereld, Zijn sterven aan het kruis, voor ons! We eren Hem als het Paaslam, het Lam van God, dat uit dit leven wegging, om óns weg te leiden uit de slavernij van de zonde. Om ons een uitweg te bieden uit de kluisters van de dood. God gebruikt hier twee mensen uit het verleden, mensen die al lang bij God in de hemel zijn, om Jezus te bemoedigen. Is dat eigenlijk niet vreemd? Waarom zou God daar nou ménsen voor gebruiken? Waarom zou Hij Zijn Zoon niet gewoon, één op één bemoedigen, onder vier ogen? Is dat niet iets tussen Vader en Zoon, iets intiems?

Nee, God gebruikt mensen. Daar, op die berg, staan er mensen om Jezus heen: Mozes en Elia, zij vertegenwoordigen de wet en de profeten, het Oude Testament. En Petrus, Jakobus en Johannes, zij vertegenwoordigen het Nieuwe Testament, zij zijn de kiem van de gemeente van Christus. Dit zijn de mensen voor

wie Jezus het allemaal zal gaan doen. Samen vertegenwoordigen zij de mensheid, voor wie Jezus de spijkers door Zijn handen zal laten slaan.

God geeft mensen om Jezus te bemoedigen. En zo geeft Hij ook mensen om ons te bemoedigen!

Afgelopen woensdag trouwde onze jongste zoon Matthijs met zijn vriendin Martine. Woensdag was het alleen het burgerlijk huwelijk, komende vrijdag is de kerkelijke bevestiging en inzegening van het huwelijk, en ook het feest. De ambtenaar van de burgerlijke stand, die het ongelooflijk goed deed, stelde aan het bruidspaar een vraag. Ze zei: 'Als je nou met het huwelijksbootje wilt gaan varen, wat heb je dan nodig?' Ze gaven heel mooie antwoorden: 'Liefde', en 'Dat je elkaar vertrouwt', en 'Dat je open bent.'

'Ja', zei ze, 'dat klopt allemaal, maar weet je wat je gewoon heel praktisch nodig hebt? Een bemanning!' En ze zei: 'Kijk eens om je heen! Dit is je bemanning, of een deel daarvan: je ouders, je broers en zussen.' Ze maakte dat ook heel concreet, want in de loop van die ceremonie kregen we allemaal een vraag. We werden allemaal ingeschakeld, we moesten allemaal meedenken en meedoen.

Ik vond dat zó sterk! Want bij een huwelijksbootje dacht ik altijd aan een roeibootje, met twee mensen erin. Maar ze heeft natuurlijk helemaal gelijk! Je hebt mensen om je heen nodig, óók als je getrouwd bent. Ze zei: 'Jullie zitten in de stuurhut, jullie bepalen de koers. Maar je leeft samen met de mensen om je heen.'

God gebruikt mensen om Zijn Zoon te bemoedigen. En zo gebruikt Hij ook mensen jou te bemoedigen en mij! Ook de kerk is een schip! Dat is een heel oud beeld van de kerk. Er zijn allerlei logo's van de kerk als een schip.

Jezus Zelf heeft het roer in handen, het roer van dit schip. En ook het schip van de kerk heeft een bemanning. Kijk maar om je heen! Je bent niet alleen! En kijk straks aan de Avondmaalstafel maar om je heen. Het is een gezamenlijke maaltijd. We zijn er samen, we eten van hetzelfde brood en we drinken de wijn en het sap van dezelfde druiven. Samen horen we bij die éne Heer en Heiland, Jezus Christus. Je staat er niet alleen voor! En daarom hebben we elkaar gekregen, om elkaar aan te moedigen, om

elkaar te troosten en op te beuren, en soms óók om elkaar een flinke zet in de rug te geven. Want ook dát hebben we allemaal weleens nodig, dat iemand je in liefde de waarheid zegt. Als je lauw wordt, als je het erbij laat zitten. Wat een zegen als er dan een broer is in Christus, of een zus, die zegt: 'Het gaat niet goed met jou. Kom op! Kom overeind, en doe mee!' Wat een zegen als er dan iemand is die vóór je bidt en die mét je bidt.

Denk aan het schip van de kerk. Dat schip met Jezus aan het roer en met een bemanning om Hem heen. En die bemanning, daar hoor jij bij! Je bent nodig, je kunt niet gemist worden!

3. God Zelf bemoedigt je onderweg

Op de berg wordt Jezus bemoedigd, door mensen, de mensen voor wie Hij het allemaal doet. Maar Hij wordt óók bemoedigd door God Zelf, door Zijn hemelse Vader. Vers 34 en 35: 'Terwijl hij dit zei, kwam er een wolk, en die overschaduwde hen. Zij werden bevreesd toen zij de wolk ingingen. En er kwam een stem uit de wolk, die zei: Dit is Mijn geliefde Zoon, luister naar Hem!'

Ook die wolk doet weer denken aan Exodus, aan de uittocht uit Egypte. Toen ging de HERE mee in een wolk. De wolk wees de weg. 's Nachts veranderde die wolkkolom in een vuurkolom. Hier op de berg is ook weer sprake van een wolk. Mattheüs spreekt over een 'lichtende wolk'. In die wolk is God Zelf en Hij spreekt. Hij verklaart opnieuw dat Jezus Zijn geliefde Zoon is. Net zoals Hij dat eerder deed, toen Jezus gedoopt werd, aan het begin van Zijn openbare optreden. Het Paaslam, het Lam van God, wordt hier herinnerd aan Zijn eigen doop. En ook daarmee bemoedigt de Vader Hem. Want Jezus weet: 'Het is goed. Dit is de weg die Ik móét gaan, het is de juiste weg en het is de enige weg. Mijn Vader wil het zo, en dan is het goed.'

En weet je wat ik zo mooi vind? Ook wij worden door het Avondmaal weer herinnerd aan onze Doop. In de Doop heeft God het uitgesproken: 'Ik heb je bij je naam geroepen. Je bent van Mij!' En de HERE bevestigt dat aan Zijn tafel: 'Mijn kind, je bent van Mij! En Ik laat je niet los! Ik ga met je mee, ook na deze zondag, als het ware de berg weer af, het gewone leven in. Ik ga met je mee, ook als je er tegenop ziet, tegen alles wat eraan komt. Ik ga mee, wat er ook gebeurt. En Ik zal je nooit in de steek laten, nooit!'

Vandaag krijgen we een bemoediging onderweg. Zoals de Vader de Zoon bemoedigt op de berg Hermon, zo bemoedigt Hij vandaag ook ons. Láát je maar bemoedigen, eet van het brood, drink van de wijn, denk aan je Doop, weet dat je een parel bent in de handen van God.

Nog even terug naar die ambtenaar van afgelopen woensdag. Ze was ook realistisch, en ze zei: 'Er zullen ongetwijfeld ook moeilijke momenten zijn. Als dat zo is, loop dan maar even naar het achterdek van jullie huwelijksbootje. Leg je hand op je hart en kijk naar Boven.' Ze hoefde dat verder niet uit te leggen, want iedereen wist wat ze bedoelde. Het ontroerde me, want ze had helemaal gelijk. Je bent nooit alleen, je Redder gaat met je mee. Ook al zie je op tegen de dingen die komen, al zie je er als een berg tegenop, wees niet bang voor de onzekerheid van morgen, want Hij is erbij, het Paaslam, de Vredevorst, altijd. Vandaag geeft Hij Zijn bemoediging onderweg. Láát je bemoedigen! En vertrouw op Hem! Amen.

Reageren? Bel of mail: René van Loon, 010-442 6280, renevanloon@samaritaan.org